

paper de vidre

nº5

23 de Setembre del 2002

PRÒLEG

Entrevista a Pau Riba – *Guillem Miralles*

ESCRITS

11 de Setembre, NY – *Marc Brossa*

Muntatge d'una instal·lació - *Txell Gironès*

El sofà - *Sara Gironès*

Cròniques grises de diumenge – *Rubèn Intente*

Vagabundeces – *Paranoies*

Visca! – *Francesc Parés*

Paper o no paper – *Ferran Peiró*

Les solucions dualistes – *Medín Peirón*

400 cops – *Roger Puig*

Carta d'un pres – *Josep Ricart*

Mentida Nº2 :Poruc – *Roger Tudó*

H₂O-Web - *Eduard Vera*

En la realitat de sobrecàrrega informativa, el paper de vidre és una guia per orientar a través del coneixement específic propi de cada experiència individual, amb escrits amb claredat d'idees, concreció, imaginació, i desimboltura i alegria expositives.

N O T A

L'entrevista a Pau Riba del pròleg supera l'espai habitual recomanat. Degut a la seva excepcionalitat n'hem volgut oferir una visió bastant íntegra. De tota manera, creiem que continua essent recomanable que els escrits estiguin al voltant d'1 ó 2 pàgines d'extensió escrita, especialment en els números de format gran.

Es continuarà intentant que en cada número de format gran hi hagi algun tipus d'aportació en el pròleg d'algun personatge reconegut per les seves habilitats d'escriptor o per la seva dimensió singular i atractiva.

El proper número de format petit sortirà el 23 d'Octubre i el proper de format el gran el 5 de Gener.

Si estàs interessat a col.laborar en la revista, escrivint o aportant propostes o per a rebre la revista al teu e-mail dirigeix-te a:

paperdevidre@hotmail.com

“TOTS PLEGATS SOM UN SOL CERVELL”

Pròleg - Entrevista a Pau Riba per Guillem Miralles

Moltes gràcies a Màrius Serra, Memi March i Pau Riba.

Pau Riba (1948) és artista. La seva faceta més coneguda és la de cantantautor però també escriu llibres i dibuixa. Els seus concerts sempre han estat alguna cosa més que música i les lletres de les seves cançons es poden qualificar de poesia. Nét del poeta Carles Riba, començà a publicar cançons a finals dels anys 60, i s'integrà al Grup de Folk. El 1970 aparegué *Dioptria I i II* qualificat per molts com un dels millors discos catalans del segle XX. Li han posat l'etiqueta de pare del rock català, provocador, visionari, avançat al seu temps i, realment, deixa indiferent a poca gent. **Alguns discos**

DIOPTRIA I i II (1970) - Doble disc

LICORS(1977)

AMARGA CRISI (1981)

NADADALES(2001) - Llibre disc

Alguns llibres

ENA(1987) - Novel·la

LLETRARADA (1997) - Recull de les lletres de cançons

AL·LOLLÀLIA (1999) - Recull d'articles de “timologia”

JISÀS DE NEZERIT' (2001)- Llibre que inclou Nadadales

Foto: Anna Costa

Té una mirada pausada amb un regust misteriós (enigmàtic). Ens convida a seure en un sofà d'una saleta on hi ha una petita finestra i ofereix un porró amb clara (cervesa + llimonada) mentre ell es prepara un cafè. Després, mirant a la finestreta i referint-se al temps plujós i ennuolat de finals d'Agost, quan es féu l'entrevista, diu: "...Novembre" i ens ajuda a trencar el gel.

Pau Riba: M'he llegit l'article del Màrius Serra i tres o quatre més i m'ha semblat que hi ha un nivell i que és una idea atractiva. El títol que heu trobat...el nom, com és el nom?

Guillem Miralles: Paper de vidre ...

P.R. Sí, té relació amb les lletres per un costat, però per un altre costat té relació amb això de la *Real Academia de las Letras Españolas* que “*pule, abrillanta y desengrasa*”. M'agrada la idea de fer una revista informàtica, virtual; és que jo estic escrivint sobre el tema, i tendim cap a la virtualitat en general; i també m'agrada que sigui obert. Hi ha una mica més de detalls dels que estem parlant ara, però bé, crec que ja us arreglarem.

GM: Lligat una mica amb l'aparició de la revista, creus que actualment les vies d'expressió culturals són tancades pels joves, o no?

PR: Les vies d'expressió cultural.. què vol dir això exactament? On posem les fronteres del que és cultura i el que no és cultura? Cultivar faves és cultura o no és cultura?

GM: Bé, em referia més en l'àmbit de la creació artística...

PR: Jo penso que ara està molt més obert que abans. Actualment existeix aquest territori verge que és la realitat virtual que en principi no és de ningú, i és il·limitat. Hi ha qui s'ha apropiat parcel·les d'aquest territori i llavors per accedir-hi et fan pagar, però tu te'n pots anar a la parcel·la del costat. Tot això ha liberalitzat l'expressió i, a més a més, és una teoria que després es pot portar a l'espai real. La gent se n'ha adonat que és lliure d'expressar-se, que té terreny per a fer-ho i resulta que a la vida real passa el mateix però ens sentim molt cohibits i encaixonats per unes idees, uns costums,

unes morals, unes ètiques i unes estètiques. Quines poden ser les coses que coartin l'expressió? Poden ser militars o també religioses, ètiques i morals, i aquí sí que estem visquent un moment de crisi en aquest sentit.

GM: Perquè?

P.R: Hi ha aquest fenomen nou del segle XX, que és el mestissatge cultural, racial i religiós i de tota mena, que vol dir que totes i cadascuna de les ideologies, religions i filosofies han perdut peu. Es barregen les unes amb les altres i, de cara al creient, abans era fàcil fer-li creure tal cosa perquè construïen una ideologia dins la realitat visible i quotidiana... però com que ara les realitats s'han barrejat, aneu a fer entendre que Yavé és l'únic Déu, si al costat n'hi ha un que es diu Buda i al costat un altre que es diu Alà. Això ha portat una crisi, que s'estén a tot el que és moral.

GM: L'últim disc teu NADADALES, Desembre 2001 (acompanyat del llibre JISÀS DE NEZERIT ó CAPITOL ZERO DE LA GUERRA DE LES GALÀXIES) precisament són unes versions de nades tradicionals catalanes. D'on va néixer la idea? I ens agradaria també que aprofitessis per fer una reflexió sobre el futur de les creences.

PR: Aquest història arrenca fa uns quinze anys: la regidora de festes de l'Ajuntament de Barcelona ens va demanar al *Toti Soler* (guitarrista) i a mi de fer un repertori de nades per Nadal. I vam dir perquè no? Les cançons tradicionals han passat per tots els sedassos estètics, a part dels morals, i solen ser cançons molt maques i amb cara i ulls. El Toti va buscar la manera de resoldre la instrumentació i és que un dels grans problemes que tenim en música en aquest país és que s'ha trencat la tradició instrumental -no sé si s'ha perdut a causa del franquisme o per altres raons-. A Andalusia tenen les guitarres, castanyoles o palmes, però aquí ni tan sols sabem quins instruments tocaven ni amb què s'acompanyaven la gent quan feien cançó popular. Ens queda la cosa estereotipada de la cobla, que alguns diuen que és importada, i a part d'això només sabem que hi ha flautes i tambors. I el Toti va muntar la seva visió i jo el vaig ajudar dient-li que no s'estigués de res, que si calia *aswingar* una cançó, que l'*aswinguessim*.

Llavors, quan em vaig trobar dalt l'escenari davant d'un públic havent de presentar el que jo anava a fer, em vaig preguntar allò de "*qué hace un chico como tú en un lugar como este?*". Jo cantant i defensant cançons religioses? Però aquell era precisament l'any del cometa Haley, i m'agradava dir que era l'estrella dels reis, i tal i qual Pasqual i ho vam estar fent durant anys perquè ens ho passàvem molt bé, i ens pagaven amb paneres i tenia molta conya. I a través dels anys li anava donant voltes a la història i va arribar un moment que ho tenia tan clar, que li vaig proposar al *Max* (dibuixant) de fer un còmic i ho vam presentar a un diari però tant el còmic com l'espectacle es van quedar en un calaix. I el que hem fet ara ha estat recuperar-ho fent un equip d'il·lustradors.

GM: Tu has dibuixat alguna cosa?

PR: Hi ha un parell de prototipus meus... La idea del llibre és que com podem seguir creient que això és la única realitat? És a dir, si a més a més ens estant venent *La Guerra de les Galàxies* que ve a ser la mateixa història, per això tenia interès de posar-les juntes. Perquè això de la Bíblia és poesia, poesia interpretable diguem-ne, mites i llegendes, però jo al·lucino en veure com la meva mare creu al peu de la lletra el què diuen i si us plau no la treieu d'allí perquè sinó se li enfonsa tot.

Llavors referent a l'altra meitat de pregunta que em feies, hi ha un amic meu d'Arenys de mar que va portant idees que siguin encaminades a una nova manera d'entendre la ciutat i la vida: com serien les cases o com fariem el menjar i em va demanar de fer una col·laboració, i li vaig proposar fer un CD-Rom que es digués "*La meva religió*" on hi hauria uns menús on digués amb Déu o sense Déu: tú dius amb Déu, i d'aquí surt un submenú que diu antropomòrfic, únic, diversos Déus etc... i vas escollint de manera que cadascú es fa la seva pròpia religió. Bé, doncs aquesta és la base de la filosofia del segle XXI o del Tercer mil·lenni.

GM: Està publicat aquest CD?

PR: No. Està acordat que ho hem de fer però m'han d'ajudar a programar-ho. I és que per un costat tendim al ramat únic, a l'aldea global, i tota aquesta història, però a canvi tendim a una absoluta liberalització de l'individu: cadascú *monarca - anarco* de sí mateix. Per tant, cadascú amb la

seva pròpia religió, la seva manera de ser, d'entendre la vida, els seus gustos, etc. però no com ara que es va per modes que n'hi ha molts pocs que pensen i els altres que s'hi enganxen.

GM: Quins suports vas tenir quan eres jove i vas decidir cantar i escriure? Van ser premis o..?

PR: Vaig tenir accèssits literaris, i un parell de premis musicals, però no crec que això tingués res a veure. El que sí va tenir una influència cabdal i profunda va ser que estàvem en plena revolució dels joves de caràcter mundial: primer, els joves vam adquirir consciència de classe i després vam ser un dels primers col·lectius multinacionals amb un poder important. Tot això va néixer al voltant del *Rock'n'roll*, que era una música que la gent gran no podia assimilar, perquè com anaven a fer aquelles peripècies, i aquella marxa... Va ser una moda brutal: es van començar a vendre milions de discos i es va crear tota una indústria multinacional poderosíssima en funció únicament del *Rock'n'roll*. I llavors va ser quan amb l'àcid, la joventut es va posar en estat de gràcia i va tenir una visió, com Sant Pau quan va caure del cavall i es va crear la utopia hippie. I aquesta va ser la llavor de la ideologia d'Aquari, o digueu-li com vulgueu, la que ve ara. I és clar, aquesta utopia es va enfrontar amb els governs que no creguem que somrien, no, perquè la joventut en pes abandonaven el sistema: se n'anaven de casa, i es trobaven amb una falta de reposició generacional. Qui faria de metge, qui faria d'enginyer si tots els nens se n'anaven a fer el hippie? És a dir, era un problema greu i de difícil control, perquè no podien estossinar-nos, perquè erem els seus fills, directament. I es va crear una tensió mundial brutal, i això primer es va resoldre prohibint l'àcid, però com més prohibit pitjor, i llavors el van adulterar. I així estem, i així seguim.

GM: La cançó de L'HOME ESTÀTIC què vol dir exactament? Com va néixer?

PR: Aquesta és una cançó marxista (*i riu*)... El Jaume Arnella em va demanar que escrivís una cançó sobre una frase combativa de Fidel Castro que diu "*no hay que esperar el entierro del capitalismo sentado en la puerta de tu casa*" o alguna cosa així. Jo em vaig posar a la pell del que està en *la puerta de su casa* i li passa la vida pel davant i no reacciona per res i suposo que deu ser un reflex de mi mateix. Així va sortir *l'Home estàtic*.

GM: Ens sembla que les teves lletres i cançons tenen una certa perdurabilitat en el temps? Creus que és així o estan circumscrites a l'època en què estan fetes?

PR: Normalment les coses perden sentit i coherència històrica quan parles de fets concrets. Quan fas costumisme i parles de la tieta (referint-se a la cançó del Serrat) és un personatge popular que durant l'època que es va fer aquesta cançó era prototipus, però que jo crec que avui en dia ja no existeix. Però els quadres del Dalí, per exemple no passaran, perquè quan entres en l'abstracte, o en surrealisme, dones la volta a les coses. És a dir, no estàs donant tu una interpretació de res, sinó que fas que els altres interpretin el que tu dius, el que tu fas, el que tu presentes. Penso que l'art abstracte, l'art surrealista, poden passar de moda, però no deixaran de funcionar.

GM.: Per tant, els teus discos serien més aviat abstractes, surrealistes...

PR: Sí, surrealistes.

GM: Els teus discos acostumen a ser temàtics, no repeteixes estil ni contingut en el següent. Per què?

PR: No ho sé perquè... M'ha sortit així. A mi m'agrada crear, i un crea a partir del seu estat d'ànim, el seu moment biològic. Sempre m'ha semblat una estafa, artísticament parlant, l'artista que es treballa un estil i partir d'aquí produeix aquest estil com a rosquilles fins el dia que es mor. Això no és un artista, ni tan sols un artesà, és un industrial. A partir d'un cert moment tant el Miró com el Tàpies es converteixen en això... amb la qual cosa jo no hi tinc res en contra però fins que no s'han enquilonat pots seguir les etapes del Picasso, del Dalí o del Miró.

GM: El 1997 vas fer un disc COSMOSSOMA de música techno amb els teus fills T'hi vas sentir còmode amb aquest llenguatge una mica diferent del que tu havies fet servir fins llavors?

PR: Home, em va costar una mica; però no crec que fos tant perquè fos *techno* sino pel concepte tal com el vam treballar. Vaig deixar que els meus fills s'expressessin segons la seva manera de veure i entendre les coses i jo sóc molt diferent. Concretament el Caïm que era el que interpretava la música: no és tant el fet que ell sigui *techno* sino el fet que ell és un tècnic, un músic tècnic que té un fort sentit de la minuciositat. En canvi jo sóc, per dir-ho d'alguna manera, expressionista. M'agrada més

expressar-me amb un *zarpasso* de pintura al mig del quadro que no pas fent detall. Penso però que la música segueix sent la mateixa, la música és la música.

GM: Quines són les vies d'expressió futures de Pau Riba? Les cançons, o...

PR: Jo ara estic en un moment d'*impass*, de reflexió. En aquests moments estic acabant d'escriure el llibre: *La Història de la música del SXX* que va sobre la fi de la música clàssica i el principi de la música moderna. El meu llibre comença l'any 1876 quan Bell descobreix el telèfon que és el primer micròfon i auricular, el primer sistema de manipulació del so. És a dir, en tota la història de la humanitat les coses sonaven o no sonaven, però no hi havia possibilitat de manipular-ho. En el moment en què es comença a manipular el so, els pianos es van transformant en sintetitzadors i s'entra al so digital - que no està gaire ben expressat, hauria de ser dual, digital ho són les matemàtiques des de fa 5000 anys- que és la gran troballa i on només hi ha dos números, el zero i l'u que vol dir que és sistema passa o no passa, és o no és. A partir d'aquí es pot aplicar tota la circuiteria electrònica, conmutadors, qualsevol interruptor, el càlcul electrònic etc.. El llibre és la història de com s'ha anat entrant en el món de microelectrònica, de treballar a nivell subatòmic, el làser etc. i com tot això ha anat afectant la música. El divideixo en tres grans capítols que són la Física, la Química i les Matemàtiques. La Física per tot el tema digital, electrònic etc., la Química perquè en un moment donat sinó hi hagués hagut el descobriment de l'àcid LSD *otro gallo habría cantado*; i les Matemàtiques perquè el gran instrument musical que fan servir els músics és la computadora: directament. I tot amb instruments virtuals. El que abans era un aparell que el tenies aquí i el podies tocar, ara és una cosa que apretes un botó i surt, apretes un botó i se'n va.

GM: En tota la teva obra literària sempre hi ha una vocació pel joc lingüístic. Creus que és essencial jugar amb la llengua perquè segueixi viva?

PR: Sí. Però no només per què la llengua estigui viva. Jo crec que s'ha acabat treballar com a concepte tal com l'entenem. Tota la cultura de *Pisces*, la cultura cristiana, des d'abans de Crist i tot, està marcada pel pecat original: Déu ens va castigar a treballar per haver-nos-hi enfrontat i haver-lo desobeït. I nosaltres hem complert el càstig, però no ens hem arronsat. I hem seguit portant-li la contrària fins que hem aconseguit el part sense dolor i que les màquines treballin per nosaltres. Llavors la idea que el treball és la base de l'ètica i la moral ja no té sentit: cada cop hi ha més màquines substituïnt l'esforç de la persona. Jo després d'aquest llibre que estic acabant en vull fer un que sigui la continuació d'aquell llibre del Racionero "*Del paro al ocio*", un llibre de "*S'ha acabat el treball i visca el joc*": ara juguem. L'etimologia de treballar vé de *tripalium*, que era una màquina de matar éssers humans, un instrument de tortura, *tripaliare* era empalar triplement i d'aquí ve treballar. En canvi la *timologia* (especulació etimològica de Pau Riba, llegiu *Al.lol.làlia*) és allò que es fa entre ball i ball. *Entreballar* és el que es fa entre ball i ball. De tant en tant has d'anar fent cinc minutets d'*entreballar*.

GM: En algunes de les teves obres has exposat el concepte d'Egrogor. Podries explicar què és?

PR: Això és una paraula que només he vist utilitzar a gent que es dediquen a l'esoterisme i té la mateixa arrel que gregari, agregar, congregar, disgregar, segregat etc... Ve d'una paraula grega que vol dir ramat. Congregar vol dir reunir el ramat, segregat vol dir treure del ramat, disgregar vol dir deixar anar el ramat. L'*Egrogor* és un concepte que jo crec que anirà adquirint a partir d'ara cada vegada més potència, que és el poder del grup. Per entendre'ns, el Barça és un *Egrogor*. "*Jo pertanyo al Barça per tant tinc el poder del Barça, no només l'econòmic o l'esportiu, sino també el de saber que tots els socis estem tots a una i tal.*". Penso que això que tendim cap a la globalització, i la ideologia única vindrà contrastat per això: pel poder dels individus, i cada individu podrà formar part de diferents *Egrogors*, segons l'interessi. És un poder virtual, però real. El poder *egrogòric* és la força que et dóna, p. ex. ser cristià: creure en Déu i saber que compleixes i reunir-se amb tots els que hi creuen, és una cosa que et dóna força. L'*Egrogor* màxim seria la humanitat, i aquí hi ha l'atra idea que jo defenso, que és bastant nova, i és que jo crec que tots plegats formen una sola entitat. Abans era tan difícil anar a Itàlia, i no et dic a la Xina: hi havia races, pobles, cultures, civilitzacions, però ara som més que mai una sola entitat, un sol poble, una sola civilització. I a sobre Internet. Això vol dir que tots plegats som un sol cervell. I de quí és aquest cervell? Aquest cervell és de la Terra. Per

tant, aquesta és una de les idees far, de cara a aquest mileni, i clau en la civilització que ve ara, i és la única manera que l'ecologia es converteixi en una cosa concreta i no sigui *un cuento*: saber que nosaltres formem part de la terra. De la terra venim, a la terra anirem. Hi ha algun dubte que som terra? Si som terra i pensem, quin argument tenim per defensar que la terra és un tros de roca que ni pensa ni res? Cap. Que jo tingui totes les cèl·lules grises concentrades dins el cap, vol dir que la meva cama no pensa i no forma part d'un ésser viu intel·ligent? No. És a dir, reincorporar-se a la terra per al mateix temps entrar a jugar en el Cosmos d'una manera molt més fidedigna i activa. Cada dia parlem més d'extraterrestres, i és que la terra té ganes de parlar amb els seus congèneres, però pensem en els extraterrestres com si haguessin de tenir forma humana, és una tonteria no? Els extraterrestres són els altres planetes de tots els astres que hi ha a l'univers, i segur que aquests astres tenen les seves formes de vida incorporades dins els seus propis elements. Què vol dir que en aquest planeta no hi pot haver vida perquè hi ha massa àcid sulfúric? Que no hi pot haver vida dins l'àcid sulfúric? No hi ha bacteries que viuen a altíssimes temperatures, o sense veure mai la llum? Tot això està molt infantil encara, està en una mena d'impàs entre les antigues religions que avui en dia sembla poemes.

G.M. Això ja es deia abans, no?

P.R: Sí. Tot està escrit, ja: *Gaia* era la Deessa de la Terra. En qualsevol cas estic convençut que estem en els orígens d'una nova civilització, cosa que vol dir una nova ètica, una nova moral, una nova religió, una nova filosofia dels orígens. Anem tirant endavant sense reflexionar seriosament sobre el que està passant. La ciència i la tecnologia han canviat les condicions objectives de vida i aquestes noves condicions s'han carregat el món del pensament, les filosofies, les religions etc... i encara és l'hora que algú comenci a dir alguna cosa coherent a partir d'aquí. Per tant ara ve una temporadeta d'apretar per les significacions, per les lletres vaja. Ciències ciències i lletres lletres.

GM: És optimista Pau Riba?

PR: Sí, de natural ho sóc. Però també em va una mica a dies, perquè estem en un moment que si dirigeixes la mirada cap als que tenen el poder i ens estan dirigint, l'optimisme cau a terra i es trenca en mil trossos immediatament. Però penso que tot això és conjuntural, és un moment crític. També penso que el *quid* de la qüestió està en l'educació: en la filosofia didàctica, l'opció ignorància hauria d'existir: tu què vols ser? Jo, enginyer; jo, metge; jo, ignorant: és a dir, vull aprendre a viure però no vull saber-ho tot. Vull escriure un llibre que bàsicament seria sobre *Timologia* com a nova assignatura per a la nova escola, oberta, lliure, i opcional, sense professors, amb monitors, com poden ser el iaio de la casa del costat, el monitor de la tele etc, ... i sobretot per a aprendre a jugar, no a treballar. Per treballar tenim i sobretot tindrem les màquines, perquè heu vist la potència que tenen els ordinadors últimament? Tot plegat funciona exponencialment, no és que es dobli cada any, no. El primer any es dobla, el següent es quadruplica, el tercer es multiplica per setze i això està passant amb tot, i s'està treballant ja també a nivell nanotecnològic i amb un àtom invisible estan fent ordinadors. Per tant si fem una mica de prospecció cap al futur, sense cara d'imbècils, no és tant difícil veure cap a on estem anant, i tampoc és tant difícil començar a posar els punts sobre les is.

11 DE SETEMBRE, NY

Marc Brossa

Porto uns mesos vivint a Nova York i he pensat aprofitar que he “patit” la celebració del primer aniversari de l’atac a les Torres Bessones per aportar una visió alternativa a tota la inundació mediàtica que se n’ha generat.

És a dir, afegir des del dia a dia una visió absolutament parcial, subjectiva i, és clar, criticable. Com totes. Ho faré en forma d’un petit mosaic de diferents anècdotes amb que m’he anat trobant. El meu paper es, per tant, el de recollir-les i editar-les. És clar que no és tant innocent com això.

Per començar m’agradaria dir que penso que el que va passar fa un any hauria de fer plantejar la següent pregunta: Perquè hi ha qui odia tant els EUA com per sacrificar la pròpia vida d’aquesta manera? I com és que això va generar tantes bromes i simpaties en diferents contextes?

És clar que no son els EUA el que els terroristes i tants d’altres al món odien, sinó la política exterior nord-americana. O allò que en els últims 50 anys els EUA han fet al món. És molt trist veure com el govern s’erigeix com al protector dels drets democràtics mundials, tenint al cap que en un altre 11 de setembre el govern democràtic de Salvador Allende fou derrocat per Pinochet amb el vist-i-plau –I ajut?- nord-americà. Però d’això aquí no se’n parla.

Per tant, hauríem de saber diferenciar: un, aquesta política exterior i els qui la promouen; i dos, la gent del carrer. Sobre el primer ja se n’ha parlat prou, però respecte del segon penso que és una societat prou multidimensional i complexa, i que val la pena fer l’esforç d’intentar no simplificar i posar-la en un mateix sac com acostumem a fer des d’Europa. És massa fàcil deixar-se caure en el mateix error reduccionista dels qui anomenen “terrorista” tot aquell qui no és en favor de les seves idees.

Per mostra, un petit calidoscopi:

- “*Not in our name*”: organització de ciutadans en contra de l’actual política nord-americana. El seu argument es el següent: *“el nostre dolor no és un crit de guerra, no una llicència per atacar allà on el president cregui convenient, no una excusa per a detencions d’immigrants, no una demanda per xarxes espies als veïnats, no una renúncia al nostre dret a qüestionar o a la nostra responsabilitat per oposar-nos a la injustícia”*.
- La germana de la Jessica: la vaig conèixer en un sopar la mateixa setmana que tornava de Palestina. Portava tres mesos treballant com a escut humà per a les ambulàncies palestines a Jenin. El seu passaport i la seva cabellera rossa eren un testimoni que frenava les represàlies armades israelites.
- Tom, en un sopar ahir, sobre el famós discurs del president el dia 11: *“...quan va dir que anava a acabar la feina que els terroristes havien començat, vaig pensar que es posaria a tombar els gratacles de Downtown.”*
- Reivindicacions gays: la comunitat denuncia les ajudes del govern a les famílies de les víctimes com una marginació a les parelles gays, que no reben el mateix tipus de retribució. A més, assegura que el fet que alguns dels herois i víctimes fossin gays ha ajudat a canviar la percepció de la societat envers aquesta comunitat.

- L'Amoreena, una noia procedent de Seattle, on va participar en els actes de protesta anti-globalització, em parla de la manipulació dels mitjans de comunicació –als EUA, els principals diaris i cadenes de televisió pertanyen tots a uns pocs grups financers. Durant un joc en una festa, on com a penyora cadascú havia de cantar l'himne nacional del propi país, ella s'hi va negar.
- Musulmans als EUA: després dels atemptats, es van produir 12 assassinats deguts a sentiments anti-musulmans. Entre les víctimes s'hi compten sikhs que van ser confosos per musulmans. Hi ha hagut 750 detencions de ciutadans del Proper Orient i com a mínim el doble d'entrevistes a l'atzar per part de les autoritats. En general, se senten odiats tant pels americans com pels musulmans arreu del món.
- Pèrdua dels drets civils: els atemptats terroristes han donat plens poders al govern en nom de la seguretat nacional per endegar una sèrie de mesures, recollides en el USA PATRIOT Act (Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism). Contempla l'augment de poder de les agències federals per a controlar l'ús del telèfon i Internet, vigilar cases i propietats, recollir mostres d'ADN, recollir informació en els establiments d'on som clients habituals, etc... A NY mateix, almenys 10.000 càmeres de vigilància controlen les accions dels ciutadans.

Pàgines web relacionades:

- "Insitute of Applied Autonomy": www.appliedautonomy.com
- "Not in our name": www.notinourname.net
- "Here is NY": www.hereisny.org
- la pel·lícula **11'09''01**, que no sembla que de moment arribi als EUA.

brossam@yahoo.com

MUNTATGE D'UNA ESTRUCTURA METÀL·LICA O PREPARACIÓ DEL SUSHI

Txell Gironès

1(...)

Col·locació dels aparells de recolzament *POT* sobre cada un dels 17 pilars principals: segons els eixos de la macroestructura, els centres dels aparells i direccions de desplaçament. Es requereix topografia d'alta precisió tant en coordenades com en planeïtat.

Isada de la macroestructura, havent ensemblat en el terreny les peces en pastilles, mai al 100% de l'apretament final, mitjançant grues mòvils de gran tonelatge, es diposaran de torres de recolzament provisionals provistes amb gats hidràulics. La unió de l'estructura metàl·lica amb la peça superior del *POT* es realitza quan descen la pastilla que conté el recolzament, amb una placa en la base inferior de iguals dimensions que el cap del *POT*.

Es montaran posteriorment les xapes colaborants i es procedirà a formigonar els forjats. Es començarà per el cordó inferior i posteriorment el superior, vigilant formigonar primer les zones dels capitells, i desapuntalar, per després formigonar les zones intermitges i finalment les zones del perímetre, especialment els vèrtex.

(...)

Un cop formigonada la macroestructura i desapuntalada totalment s'introduirà la maquinària pesada de projecte en el cordó inferior. Aquests pesos introduiran unes fletxes determinades en la estructura que mitjançant un tessat al 30% dels cables introduïts segons projecte seràn neutralitzades, les fletxes obtingudes es txequejaran topogràficament.

Es fixarà la unió de la microestructura amb la façana i s'anirà desapuntalant a mida que els tensors definitius vagin entrant en càrrega, alliberant els recolçaments de manera que mai es produeixi d'un manera brusca ni parcial, de la manera més homogènia possible els 16 patis s'hauràn de desapuntalar gairebé simultàniament.

Es simularà per últim mitjançant sacs de sorra el pes definitiu de la llàmina d'aigua que cobrirà la coberta acabada repartits en aquesta sobrecàrrega uniforme, llavors es produirà la seqüència final del tessat en 2 o 3 fases fins a controlar la fletxa final en els punts més desfavorables.

(...)**2**

Rentar l'arròs en un colador fins que l'aigua sigui totalment neta i clara. Deixar 30 minuts en el colador fins que s'assequi, i traslladar-lo després a una caçola, afegir 300 ml d'aigua i posar a bullir amb el recipient tapat. Quan trenqui el bull, baixar al foc mínim i deixar que l'arròs s'infla durant uns 20 minuts a foc molt suau. S'afegirà una mica d'aigua si fes falta. Retirar l'arròs del foc remonent-lo amb una espàtula de fusta i deixar que es refredi. Preparar una barreja amb vinagre sucre i sal, bullir-a i un cop freda afegir-la al arròs.

Formar una pasta amb la pols *wasabi* i aigua i deixar que s'infla.

(...)

Per els *maki-sushi*: bullir en una caçola el *sake* amb aigua sucre i sal, coure-hi troços de pastanaga tallats a uns 5 cm de longitud i 1/2 de gruix, retirar del foc i afegir troços de cogombre -tallats igualment- al líquid calent. Deixar refredar.

Escalfar una paella antiadherent i daurar breument per un costat les fulles de *nori*, treure-les quan comencin a dependre aroma i tallar les fulles per el centre amb tisores de cuina.

Col·locar cada meitat de la fulla, amb el costat brillant cap a baix, sobre l'esterilla de bambú, de manera que el canto inferior coincideixi amb el de l'esterilla. Pintar la fulla de *nori* amb una capa molt fina de *wasabi*. Posar per sobre una racció d'arròs deixant 1 cm lliure en el perímetre, fer-hi un forat en un terç per posar-hi les verdures i troços de peix.

Aixecar una mica el canto de l'esterilla i enrollar la fulla centímetre a centímetre. Retirar l'esterilla i tallar per la meitat el rotlle amb un ganivet ben afilat. Colocar les dues meitats de costat i tornar a tallar. Repetir l'operació amb les fulles restants de *nori*. Barrejar la resta de pasta *wasabi* amb salsa de soja i posar-les en platets per sucar. Com acompanyament es serveix gengibre encurtit.

EL SOFÁ

Sara Gironès i Font

Yo no es que sea una maniática de la limpieza, ni mucho menos. No soy una de esas señoras histéricas que tienen que tenerlo todo en su sitio exacto, que si ven una mota de polvo pierden la cabeza, y que ordenan sus figuritas día sí y día también. Pero es que esta situación no se podía aguantar. Y yo le había pedido mil veces que me trajera espuma seca del súper. Porque él, trabaja de reponedor en el súper ese tan grande que hay al lado de la gasolinera. Por eso, yo nunca me encargo de la compra, es él el que lo compra siempre todo, menos la espuma, de la que parece que nunca se acuerda.

A mi ya me daba una vergüenza... Cuando venía alguien a visitarnos, yo siempre sufría un montón por si levantaban la manta (una manta con la que habíamos tapado las manchas). El sofá quedaba mono, con la manta encima, pero muy higiénico no era, no señor.

Me cogió en un mal momento. Perdí los nervios. Eso lo reconozco. Pero es que me pusieron tan nerviosa con sus bromitas, que se me fue la cabeza. Ahora él está en el hospital. Nada, al final, va a curar bien, yo no soy ninguna asesina.

Todo pasó tan rápido... Llegaron él y sus amigotes del bar con una trompa... que no se lo quiera ni imaginar. Se caían por el pasillo, caminaban apoyándose los unos con los otros... Yo cuando les vi entrar, ya me armé de paciencia. A mi me daba la sensación que la cosa acabaría mal. Pero me comporté como es debido. Escuché sus tonterías con una sonrisa y les serví todo el vino que quisieron. Con la cogerza que llevaba, mi maridito me cogía entre sus brazos y quería meterme mano delante de todos. Yo primero intenté disimular. Estaba borracho y había perdido el control. Pero entonces empezó a subirme la falda cada vez que pasaba por su lado. Se meaban todos de risa, como mocosos en edad preescolar. Y yo con una sonrisa. Hasta que ya me harté. Le grité con todas mis fuerzas, (que cuando quiero tengo mal genio, y si no pregúnteselo a mi marido), que o paraba o los echaba a todos a la calle. Se quedaron todos mudos. Pero, no se crea que el silencio duró mucho. Mi marido, el muy cafre, empezó saltar sobre sí mismo reprimiendo la risa. Se puso rojo, rojo. Y todos, como en un concurso de imitadores, daban pequeños brincos y aguantaban la risa. Hasta que claro, estallaron a carcajada limpia. Carcajadas que casi me derrumban la casa. Los hombres parecen críos, ya le digo.

Total que, en medio de ese desmadre, va y suelta a grito pelao que nos pegábamos unos polvos divinos en el sofá. Y como si fuera un científico mostrando un experimento, levanta la manta y empieza a explicar cada manchita. "Ésta la hicimos el sábado; esa de ahí fue la primera; la de encima del respaldo fue el día del aniversario de mi suegra, mientras dormía en la habitación de invitados..." Yo me quería morir. A nadie le gusta que le aireen las intimidades. Ya sabía yo que eso de no lavarlas me iba a traer problemas.

Yo me había quedado en la cocina, de pasta de boniato, a medio cortarles longaniza, mirando embobada como todos repasaban cada una de las manchas. No me lo podía creer. Así que cuando mi marido se acercó a mi con una sonrisa a coger la longaniza. Me vi como presa de un impulso feroz. Le cogí la mano y zas, le corté un dedo. Me salió del alma. Bueno, yo no sé de dónde me salió, pero me salió. Y para postre, cogí el dedo, y lo tiré encima del sofá, como para apartarlo de mi vista, cuando alguno de sus amigotes todavía contaba manchas para hacer una estadística.

Se le bajó la borrachera de golpe. Y yo me quede tan fría, que hasta da miedo pensarlo. No vea

como desfilaron todos los amigos hacia la puerta cuando vieron el dedo en el sofá. Una vez solitos, y cuando el pobre casi ya se me desmayaba. Le hice un torniquete, en la parte del dedo que aun estaba pegada, y metí el trozo del dedo cortado en hielo. Lo llevé al hospital y allí se lo cosieron enseguida.

Ahora está recuperándose. Lo he llamado esta noche, porque mañana ya vuelve, (que tampoco están las cosas como para tomarse unas vacaciones), y le he dicho que pase por el súper y compre espuma seca. Me ha dicho que lo hará. Creo que esta vez sí lo comprará.

No me va a denunciar, es mi marido, y uno, a estas alturas, ya sabe a lo que se expone cuando pone a una mujer en un aprieto. Que en los tiempos que corren las mujeres no nos estamos de hostias. Yo lo que es quedar como una sucia, no lo permito, que una es muy limpia y muy decente, y las formas no hay porque perderlas.

CRÒNIQUES GRISES DE DIUMENGE – Cinquena Entrega

Rubèn Intente Soler

Adormir-se... adormir-se... abans de la tragèdia...abans de la glopada... Nooooo per favor, avui no.... “avui no toca” Pujol dixit... no... no pensar, no pensar, no pensar, adormir-se si us plau... Ja puja... Dioss, quina creu... benivinguda senyora nàusea, acomóde-se una noche más entre nosotros... quina gràcia em faig... Patètic... Mantenir els ulls oberts... malgrat la son... quina creu...Demà partit de tennis amb el Nacho... ja, ja, ja... de què ric collons si estic morint-me literalment?... imbècil...i qui és el Nacho? Quin mal rollo, Dios, quin mal rollo... “el Pau? I qui dimonis és el Pau?”. Ligeresa... Idiota... està dormint com un liró... dormint com un cabró... per què collons he hagut de sortir avui?...Teenis... teeenis... no existeix. ... no existeixo... només el llit... les llums... Pitiplap, pitiploup, això és el tennis.... oooh, quin mareig. ... Un gotet de whisky company? More’t cabrón... Ooooh hòstia deixeu-me baixar d’aquest putu helicòpter... Que algun cabrón aturi la fira...no puc més... Déu... la boca com un cactus... el cap, el cap ... per què cony hem de tenir cap?... hòstia, el pijama del revés... i a qui li importa? ... Quins esquiadors més ridículs... de qui deuria ser aquest pijama?... tot s’aprofita, porca miseria.... Déu, quin mareig, quin mareig, quin mareig... Hòstia; Puta, Dioooooossh; Merda; Cagumtot; Cagum la puta; Cagum la corona d’estelles passada per les mamelles de la mare que et va parir;... quina puta merda de mareig. ...va tiu, calma.... Respirar. A fons. Un i dos, i així fins a clapar-se, total demà serà un altre dia... demà no existeix... No en sortiré mai, no m’ho crec, no en sortiré, no m’ho crec... aaaaaah.... Va calma, cony, calma....Tancar els ulls una estona, a veure que passa..... no Dios, no... la barca una altra vegada... Senyor perdona’m tots els pecats... què he fet per merèixer aquest mal Carme, aquest Bad-Tripp?... I si me la casqués? Una palla em mantindria distret i potser ... però com collons puc manipular aquesta cuca tova? ... la tia de la samarreta Custo... tenia uns morros de xupa-polles.... despulla’t nena... com ets despullada? Mmmmmh, tanga, eh?... va amorra’t aquí porca... Què coollons, això no s’aixeca ni amb grua... merda.... Ulls oberts. Arribarà, arribarà....de cop, sense saber com, estaré adormit ... Adéu borratxera, demà un bon ressacot però ja estarà superat...demà no existeix... Que s’acabi...Hòstia... tinc l’estòmac ple de pianos de cua... ple de pingüins manifestant-se contra els pacifistes que volen salvar les foques de l’Àrtic... oooh... mareig.... Japón declara la guerra a Gabón... que idiota...quantas tecles té un piano? Vuitanta-una?... em sona... noranta i picu... jo qué sé...Olor de whiski, noooo, amb quin permís entres per la cara, en el record.... Bufffff, quina basca.... Tot cau, tot cau, tot cau... vomitar?...Serenitat per favore... Meitat de blanques..., no. més de blanques..., per cada set blanques... un, do, tes, cate... pzzinc negres...., per cinc o sis escales?.... Hòstia, què m’importa, què m’importa ara...que reventin tots els pianos del món... Jamón declara la guerra a Jarrón... pernill ibèric , greixós, no si us plau... Morir... mareig... morir... Així és l’Infern germà... Garzón declara la guerra al jabón... imbècil... com puc ser tan imbècil?... no em creïeu oi quan parlava de l’infern oi colla d’heretges i infidels? Toma infern... el Cel també existeix... quan és dissabte al matí sents el despertador i dius: a la merda i continues dormint en el son més dolç del món... el cel... que lluny...Bpphfff.... morir... I els pares dormint tant tranquils... reposant... guaita com ronca el gran porc... vull ser el pare, roncar a pulmó... pletòric i ufanós... a ple pulmó... vull ser tu, gran cabró... i dormir amb la mare? Aahhh, ranci mal carme.... nàusea... bona nit Maria Teresa... L’helicòpter c’est ici altre volte... Això és l’Infern. És l’Infern, l’Infern, l’Infern... el dissabte a la nit...una vegada més... impossible dormir en aquest cony de Dragon Khaan... dissabte a la nit? Això ja no en té res de dissabte... aquest mareig.... rètol de benvinguda al diumenge.... Tot per llençar...Quina merda.... no beguis nen, no beguis fill... ji, ji, ji, ... patètic...toma càstig.... Dios, el pitjor de tots els càstigs... Tortura... de què serveix el diumenge?... tortura xina...tortura nazi... tortura birmana... tot roda... tortura chipriota.... quin nom: “chipriota”.... Buaj, per què tan mal roooooollo?... tortura

yemenesa... tortura maionesa.... Ooooh dunes senceres de maionesa.... Du iu guon anizing èls?... puja.... nàusea... vòoomit? ...serenitat, sisplau, serenor... Torturaaaa.... Alto. Quien va? Guardia Civil... tortura de..... malacitana... salmantina... gaditana... conquense... complutense... ai calla ja hispalense... ji, ji, ji... que imbècil....Tortura paraguaia... tortura paraigüera... hòstia que estúpid.... Aaaaah, dorm, dorm, dorm, dorm, dorm.... Ou plis, mai got guif mi de pis... let mi eslip, let mi eslip, in dis suit llit... per Déu que gilipolles...., for Got güot gilipoulers... haver-me d'aguantar.... Prou, prou, prou, dormir... va cony... dormir... Preferira estar al dentista... sota les putes tenalles de la dentista més sàdica gorda i d'alè pudent... Però sense mareig... El què sigui, sense mareig... que m'estessin atracant... si però sense mal de cap, ... quina joia poder ser atracat al mig del carrer Hospital, però sense mareig... quin cel... sense mareig... quin cel... un examen... que l'Helena em deixi... venc l'anima al diable si és capaç d'apartar-me d'aquest putu mareig... Només hi ha aquest infern. L'eternitat... si has begut, no condueixis... Xesco Boix an de forest jot guels, ritarns aguèn.... Què cony dic? Inútil, inútil, inútil... No pensis... concentra't... foli blanc... concentra't... en blanc... Le recomendamos Ariel senyora, blanquea como el mejor los incordiantes caprichos nocturnos de su mente audaz... FOLI EN BLANC, COLLONS!!!... Respirar fons... torna-ho a provar vinga... Un...dos...un...dos...un...dos, te la fotria per llà on fos.... No, no, no rodolins no... Pareu l'helicòpter, plis... helicòpter.... què rima amb helicòpter? xupòpter... Satisfet? Au a la merda.... hòstia... s'està fotent clar del tot.... Puta persiana.... Susansa aquesta persiana ens ha sortit rana.... pfffhhhh... que inútil....Però què he begut? No, no, no hi pensis.... Nooooo vénen totes les olors.... Whisky amb coca-cola.... el va inventar el Mohmed Atta per matar-nos a tots a poc a poc.... La rítmica mort al compàs d'una nàusea que va i torna.... Mengele... hail Herr Doktor... I arriba i se'n va... Vodka amb taronja... per què ho he fet?... mamma, mamma por qué.... Dime, dime, porqué...mama... mama dame cien pesetas porque a América me voy... Joni Guolquer... Balentains... tot roda... Susanna tu si que tens terra a l'Habana... Cati Sarc... Famous Grous... contracció de tòrax... això és el final... Jotabé... Xivas... Dic... ohhhh... la bilis... nooo... Dic...para gente sin complejos... nooo.... No puc... whisky... fuig... veste'n... Hhhrff hrrhm.... hhrmm... no aguanto.... Hhmmff....hrrrgghh... hoostia... BPWUUPHJJJJEEEEEEEEHHHGHGHHGHGHHGWWWTHHHHH..... Xshhtuup... Buejhh... Dios.... sucedió.

VAGABUNDECES

Paranoies (pseudònim)

*Haya tierra para aquellos que deciden vivir.
Haya aire para los que aún quieran respirar sueños e ilusiones.
Haya paz para aquellos que quisieron amar y el azar no les ayudó.
Haya silencio para los que gritaron buscando respuestas.
Haya risas para los que lloraron buscando sosiego, y haya lagrimas para los que rieron buscando melancolía.
Para todos ellos, haya.*

Existí en un tiempo en que hembras y machos aún buscaban amar. Rondé por su planeta como aquel viajero curioso, que pasea por entre las vidas de aquellos a quien visita, sin estorbar, sin tan siquiera, dar pruebas de su existencia.

*Mi desapego para con todo y todos era tal, que llegué a dudar de mi presencia real en ese tiempo y en ese lugar.
Crecí como crecen los arboles buscando la soledad del cielo, y así, me desamparé del cariño y de los abrazos, de los besos y de las risas, de la piel ajena y de las miradas brillantes.
Me orfandé del amor y de las personas.
Fue por miedo.
Soy un miedica.*

*¿- Y qué ganas no amando?
- Estar a salvo.
- ¿Estar a salvo de qué?
- De ser herido.*

*Brumm, bruuummm, y todo el día así, coches que no dan tregua al silencio ni a la paz; conductores que no descansan, que no paran de moverse hacia sitios a los que no desean llegar.
Y se me llena la cabeza de ruidos que yo no hago, de historias que no vivo, de personas a las que no conozco, de palabras que tan siquiera digo o me dicen, palabras que solo escribimos ante una pantalla que cambia su significado según el deseo de nuestros dedos. ¿Quién puede fiarse de algo tan volátil?*

*- ¿Temes más al dolor que a la soledad?
- El dolor mata, la soledad acompaña.*

*Mi vida es una narración más bien aburrida, supongo que es porque no tiene nada de extraordinario, o quizás es porque lo tiene todo.
Es una extraordinaria proeza resistir al hastío cotidiano.*

*Un anciano que le enseña a su nieto a decir adiós con la manita a ese avión que rompe la quietud de nuestras cabezas; el niño que le dice adiós al caza f78 que va en dirección a Oriente medio a bombardear algunas aldeas pobladas, según se dice, de cabecillas de la resistencia. En verdad, en esas aldeas solo quedan los que no son aptos para la lucha, es decir, viejos, algunas mujeres y niños demasiado pequeños para sostener una arma.
Adiós, adiós, dice el niño en su infinita inocencia compartida con el anciano.*

*No me salen las palabras alegres.
Pero tampoco me nacen las lagrimas, con lo que toda mi persona es una especie de amargura ambulante que no puede moverse del sitio donde ha llegado; ni adelante ni atrás.
Inmóvil en mi desasosiego.*

Increíble.Increíble.

VISCA!

Francesc Parés

Les danses típiques de la majoria de llocs son realment curioses. Provablement, des del punt de vista antropològic siguin una font inesgotable de dades: quan veus algú ballant una jota, penses q té sobredosi de pimientos del piquillo, oi? I quan veus algú ballant el “churruchescu” aquell basc, també penses q s’ha escapat del psiquiàtric i s’ha tret la camisa de força. Per cert, recordo unes imatges del rei o del molt honorable davant d’un q ballava el “chauchescu” aquest i el molt honorable allà serio com un aju, q segur q s’estava pixant de riure, però com q el protocol diu q no s’ha de riure, vinga, aguanta’t!

I algú va dir: “La sardana és la dansa més bonica de les q es fan i es desfan”. No sé qui ho va dir, però en qualsevol cas, havia begut. Un pot ser molt català, a un li pot agradar molt el seu país i la seva llengua, però un no pot anar pel mon dient q la sardana és bonica, ho sento però no.

Veiem, ara amb un anàlisi objectiu què passaria si, tot d’una, en un viatge de turisme, passejant pel centre d’una ciutat qualsevol ens trobem amb la següent estampa:

Un grupet de 15-20 persones, vestits + o - d’uniforme seuen amb els seus instruments musicals sobre l’escenari i al costat una munió de gent q s’agrupa en forma de rotllana. Al costat hi ha rotllanes mooolt grans (+ de 40 persones), i n’hi ha de molt petites, de 4 o 5 persones. Si vols “ballar”, a quina vas? A la + gran?, x passar inadvertit, o a la + petita, x q faci una mica + de goig? I entre qui i qui altre et poses? És clar, si tu vas i hi trobes tio-tia-tio-tia, i ets, posem x cas un tio, trenques el ritme, oi? I si ets una tia? doncs tb. O sigui, q hi has d’anar en parella i preguntar... perdoni, q li fa res si ens posem aquí, entre vostè i aquesta senyora q no sé si és la seva dona o algú q no coneix de res?

I les cares? Us heu fixat amb les cares de la gent q balla la sardana? Mira, em direu el q vulgueu, però no cola q s’ho estiguin passant b. Com t’ho vas a passar b si balles tota l’estona repetint el mateix pas durant deu minuts, amb els braços enlaire, q segur q a mijta sardana ja deus notar el formigueig avisant q se t’adormen! I a + sense poder parlar. Jo no sé pq tothom està callaaat, com si algú t’esbronqués si xerres. I tu allà, mirant endavant, quan qui voldries mirar és a qui tens al costat, q deu ser qui t’acompanya!

I el bolsus? A veure qui és el guapo q m’explica pq carai els bolsus es deixen allà al mig. Jo tinc la meua teoria. Seguint el tòpic q els catalans son uns garrepos, jo crec q s’ha adoptat aquesta posició x tal d’assegurar q no et fotin els calés. Així, amb als bolsus allà al mig, tu controles les teves pertences, els teus bilongings, com diuen els anglesos.

I a l’orquestra? Sabeu quin és l’instrument específicament dissenyat x ballar la sardana? Doncs son dos: el flabiol i el tamborí. Ja em direu, el q va escollir els noms, es va quedar a gust, eh! Doncs sí. Son dos instruments, un d’ells, el tamborí, és un timbal tamany argam-boys q es lliga d’un braç, mentre amb l’altre braç, q subjecta un palet, es pica i fa un “tec-tec” absolutament monòton. Us imagineu un africà d’aquests q toquen els bongos q li donen un tamborí i li diuen: Apa! Fés música amb això! El tio segur q el fot a la bassa i agafa abans qualsevol altre cosa: és materialment impossible fer música amb un tamborí. Això x no parlar del flabiol! Quina ment retorçada es va inventar una mena de flauta q nm es toca amb una mà i q fa un soroll com el pito d’un arbitre?¹

¹ El de bufar, eh! S’entén!

Crec, en fi q aquests dos instruments son directament un atemptat contra el bon gust musical. Això sí, com a bons catalans, ens hem estalviat un músic, ja q una sola persona és capaç de tocar dos instruments alhora, com una versió reduïda del hombre orquesta.

I quan acaben, què diuen?? Doncs diuen:

-VISCA!

Visca? Visca què? Visca la madre q me parió? Visca, x fi s'ha acabat? Sembla com el punt àlgid de l'espectacle en q la única cosa q es fa és corroborar el q s'ha vist durant tot el ball: q un grup de gent s'ha juntat x ballar una dansa típica catalana, q pot servir x fer país, però a mi q em perdonin, eh, però queda molt lluny de ser la dansa més bonica de les q es fan i es desfan.

Apa. A10.

PAPER O NO PAPER

Ferran Peiró i Puig

En la primera edició de la revista que teniu a les mans, el Dr. Francesc Parés sosté que *Paper de Vidre* és “el que ha substituït al paper de paper? El que no accepta (afortunadament) Typex? El que tenim davant 8 hores al dia? El que serveix per comunicar-nos, relegant al paper de paper a una mera formalitat?”. Doncs contraposant aquest argument proposo donar un nou significat al *Paper de Vidre*. Perquè en el fons, el paper de vidre sempre serà aquell pellingot que tots hem tingut a les mans per llimar les coses més diverses. Posem-nos doncs a rascar tot allò que tenim davant.

Rasca i raspa.
Grata i frega.
Paper, sofregalla, paper!
Allisa amb les teves pues
fins l'últim bocí de fusta.
Fes-ne de l'aspre
tactes suaus i esponjosos,
dolços i melosos.

A cada passada
mira com desfàs el tauló.
Busca'n fins l'última esberla
i poleix-la amb força rebel.
Volem veure
què s'hi amaga dins.
Ensenya'ns el cor
de la matèria.

Conjunta el paper
i el vidre,
i allisa i llima.
Fes-ne de l'infinit
substància indivisible,
i que tot quedi dins
la llenya esmolada
sense poder-ne sortir.

Amb el paper
apunta tots els noms
que et trobis pel camí.
Amb el vidre
tallen les ombres
que et priven l'esguard
Hi veuràs més lluny
i recordaràs on has estat.

Màrius verbalitze'ns!

LES SOLUCIONS DUALISTES AL PROBLEMA MENT-COS

Medín Peirón

Els éssers humans han cregut des de l'Antiguitat que posseeixen una "ànima" gràcies a la qual pensen, actuen, s'emocionen... Molt sovint han acceptat que aquesta entitat és espiritual, independent del món físic i del cos. Aquesta distinció entre "ànima" o "ment" i "món físic" es coneix històricament com a "problema ment-cos" o "problema ontològic de la ment". Teòlegs, filòsofs, i científics han tractat la qüestió al llarg de la història, arribant a conclusions que, a grans trets, poden classificar-se en dos categories: "dualistes" i "monistes".

El "dualisme" afirma l'existència de dues dimensions diferenciades que formen l'ésser humà: la mental i la física. El "monisme", per la seva part, nega la divisió entre el món mental i el físic, i assumeix que només hi ha una única entitat (la mental per als "inmaterialistes", la física per als "materialistes"). Quines són algunes de les solucions dualistes donades al problema ment-cos, i quina és la vigència d'aquesta corrent en l'actual paradigma de coneixement?. En parlem a continuació.

René Descartes (1596-1650) va ser el primer a tractar el problema ontològic de la ment, adoptant el "dualisme de les substàncies". Per al filòsof francès, ment i cos eren dues substàncies creades diferents i de natura desigual: la ment era pur pensament ("*res cogitans*"), sense existència material, mentre que el cos era l'extensió ("*res extensa*"), que sí ocupava un espai. Paradoxalment, a la vegada que sostenia la natura radicalment diferent de les dues substàncies, i per tal d'explicar l'evident relació causal existent entre ànima i cos, mantenia la possibilitat de que ambdós principis interaccionessin. Fins i tot, determinà que aquesta interacció devia donar-se a la glàndula pineal.

Després de la mort de *Descartes* una gran quantitat de filòsofs i científics tractaren de combatre el caos intel·lectual creat pel filòsof. Als segles XVII i XVIII corrents metafísics com l'"ocasionalisme" i el "paralelisme psicofísic" acceptaren el dualisme substancial cartesià, però explicant la causalitat observada entre ment i cos no mitjançant l'interaccionisme, sinó a través de la intervenció de Deu.

Benedictus de Spinoza (1632-1677), per la seva part, va abandonar les dues substàncies finites de *Descartes* per adoptar el "dualisme de l'aspecte". Segons aquest, el mental i el físic són, simplement, diferents aspectes o atributs d'una única substància infinita, Déu. Un altre cop, doncs, la coordinació entre ment i cos era establerta per l'essència divina.

Al s.XIX el dualisme substancial cartesià va perdre força en favor del "dualisme de les propietats", segons el qual en l'ésser humà hi ha dos tipus de propietats diferenciades, les mentals i les físiques. Per a alguns d'aquests dualistes, com els "epifenomenalistes" i els "interaccionistes", les propietats mentals emergeixen a partir de les físiques. Pels epifenomenalistes, però, les propietats mentals "estan per sobre" de les físiques i per tant no poden afectar-les, mentre que per als "interaccionistes de les propietats" hi ha una interrelació bidireccional entre ment i cos. Altres dualistes de les propietats, com els "elementalistes", neguen l'emergència de les propietats mentals, i consideren que aquestes són propietats fonamentals de la realitat (com la massa o la longitud) presents des dels inicis de l'Univers.

El "dualisme" és l'explicació al problema ment-cos que ha dominat al llarg de la història. Una de les claus del seu èxit és que la majoria de creences religioses han defensat l'existència d'una ànima immortal. A més, a través de la introspecció, els nostres sentiments interns esdevenen tant complexos que sembla difícil que resultin de la simple activitat físico-química del nostre cos. La

idea de la irreductibilitat dels nostres estats mentals a la simple matèria, sembla, doncs, força convincent.

Actualment, però, no és la hipòtesis més difosa. L'espectacular desenvolupament que han experimentat les neurociències en els últims anys ha permès acumular una evidència experimental que ens fa pensar que la ment humana és, més que una entitat diferenciada i independent del cos, una propietat emergent del nostre cervell, en el sentit de que sorgeix com a conseqüència de la seva activitat. Per tant, la qüestió de la ment podria reduir-se a l'estudi d'aquest òrgan.

De totes formes, les explicacions científico-materialistes donades fins al moment són encara limitades i incompletes. No disposem d'una teoria que ens permeti explicar globalment el fenomen de la ment humana. Desconeixem com l'activitat de molècules, càrregues elèctriques, potencials d'acció i circuits neuronals del cervell permet generar els records, els desigs, les emocions, i les idees que caracteritzen la nostra ment.

D'aquí que, quatre segles després de *Descartes*, encara hagin defensors de la totalitat, o de certs aspectes, característics del corrent dualista. Accepten l'evidència de que el cervell és condició necessària per a la ment, però consideren que "no és suficient" per produir-la, i que hi ha "alguna cosa més". Entre els actuals partidaris del dualisme destaca *sir John Eccles* (1903-1997), premi Nobel per les seves investigacions sobre el cervell, i personalitat de prestigi internacionalment reconegut. Per a Eccles "*hi ha arguments seriosos que aconduïxen al concepte religiós d'ànima i a la seva creació especial per Deu. Crec que a la meua existència hi ha un misteri fonamental que transcendeix tota explicació biològica del desenvolupament del meu cos, incloent el cervell, amb la seva herència genètica i el seu origen evolutiu. I que, si és així, el mateix haig de creure de cadascun dels altres sers humans*".

Sigui com sigui, i malgrat el que *a priori* pugui semblar, actualment no tenim un coneixement científic prou ampli com per rebutjar definitivament el dualisme, i el monisme materialista encara no explica globalment el problema ment-cos. Per donar una resposta concloent a aquesta qüestió possiblement necessitarem d'una ciència que encara està per arribar. Després de tot, els estudis sobre el cervell són relativament recents: si la primera identificació d'un cos celest es va produir a Sumèria fa uns 5000 anys, i fins fa poc no hem començat a tenir una idea més complerta del Cosmos, com hem d'entendre el cervell si *Ramón y Cajal* no va identificar la neurona fins fa només una mica més d'un segle?. Per a *Roger Penrose* (1931) es requereix d'algun tipus de física no algorítmica que encara està per descobrir. Potser quan disposem d'aquestes noves i més potents eines científiques no haurem de recórrer a interpretacions dualistes de la realitat i podrem explicar íntegrament l'aparició de la ment a partir del cervell.

*Partint de la fi del film "Les 400 coups"
de François Truffaut.*

Voldria ser testimoni
del serrell d'aigua
que fa cloure
els ulls de sorra
uns quatre-cents cops al dia,
i obrir-me pas
mar endins,
cap allò ignot
(amb la determinació
pel desconegut que espera),
amb petja ferma,
com si esclafés el raïm
d'una esplèndida
verema de tan bregada
vinya. I quan
tingués ben bé l'aigua al coll
i, la ment
en flàccida candidesa,
traç del salobre
tonificant,
pregaria a les meduses
que llevessin d'aquest bany
el darrer tap.

A PROPÒSIT D'UN DETINGUT...

Josep Ricart Ulldemolins

Per al present número de la publicació virtual que compartim us vull fer arribar una carta escrita per un detingut a la manifestació de Bilbao que va realitzar-se durant el cap de setmana del 15 de setembre i que va ser dissolta seguint els mandats del jutge Garzón. La carta conté un pròleg del germà del detingut i m'ha arribat per internet a través d'un amic, el qual la rebut com moltes altres persones per tal de fer arribar al màxim de lectors la narració de la seva experiència personal.

La carta i el pròleg són d'un interès evident per la situació política i judicial en la que ens trobem, és un testimoni directe encara que parcial de la situació (no ho són tots?...), absolutament versemblant i de gran interès humà. El transcripció per tal d'utilitzar-ho com a excusa per a portar al paper de vidre un tema d'actualitat que a tots ens afecta.

Vull opinar sobre la situació a la que s'ha arribat per tal d'il·legalitzar Batasuna però ho vull fer abans de que llegiu la carta del pres. Podeu passar directament a la carta i evitar-vos el meu breu i segur que incomplet escrit, però em sembla aconsellable fer-ho abans per tal d'estar una mica per sobre de les experiències personals, de les passions front una injustícia evident com és la que ha patit l'autor de la carta. Vull escriure sense tenir en compte la narració d'una víctima de la manifestació, les víctimes ens han de provocar solidaritat, l'opinió hauria d'estar per sobre de les situacions personals per tristes que siguin.

LA POSSIBLE IL·LEGALITZACIÓ:

- 1.- Els sistemes autènticament democràtics (molts dubtaran que el nostre ho sigui, jo crec que fins ara havia demostrat certes garanties de ser-ho) han de tenir eines per a no admetre grups que promoguin la dissolució del propi sistema (si estiguéssim parlant d'un partit nazi o per la defensa de l'ablació femenina ningú s'estiraria dels cabells en parlar de la seva dissolució, no vull dir que Batasuna sigui comparable a aquests dos casos, només defenso la possibilitat del sistema per tal d'il·legalitzar organitzacions polítiques o d'altres).
- 2.- L'eina per a il·legalitzar partits no pot ser emesa desde el propi sistema de partits, es contradictori i perillós, un document escrit específicament per a donar resposta a una situació conjuntural no pot ser una llei ja que pot ser reutilitzat més endavant per aconseguir idèntiques finalitats en conjuntures diferents, és necessari recórrer a evidències d'il·legalitat penal o civil, és a dir demostrar la participació en delictes recollits als codis pertinents, per tant s'ha d'emetre per part dels òrgans judicials neutrals, no òrgans polítics.
- 3.-ETA, no es una organització legal, no s'ha presentat enlloc per a donar-se d'alta com a club d'amics o associació sense ànim de lucre, i no ho és perquè s'ha creat amb la voluntat de realitzar actes delictius (no entro a valorar les finalitats, els seus medis són il·legals en qualsevol societat democràtica real o imaginària, i això ho assumeix la pròpia organització).
- 4.- No crec en la màxima legal de que els delictes els cometen les persones i no les organitzacions o col·lectius (recordeu que opino com a neòfit, no tinc evidentment cap intenció de fer dogmes de temes que desconec tècnicament) Una organització pot ser delictiva més enllà dels seus membres, ETA ho és. Si un col·lectiu rep diners com a tal i els utilitza per a la comissió de delictes, és l'organització juntament amb els seus membres la que comet el delictes, la que està fora del sistema de partits.
- 5.- Si es demostra objectivament que BATASUNA es òrganicament igual a ETA (és a dir que comparteix medis, infraestructura, finançament, etc), crec raonable la il·legalització d'aquest partit. Es necessari un procés judicial per demostrar aquests punts, una investigació immaculada i proves objectives i evidents, ja que el resultat és molt greu.

LA IMPOSSIBLE IL·LEGALITZACIÓ:

1.- Les majories no sempre tenen raó, hem d'exigir als partits polítics que estiguin per damunt de les rauxes puntuals, dels rendiments electorals que ofereixen determinades respostes populistes. No es pot admetre la redacció d'una llei dirigida directament a afectar a una persona o organització concreta, no m'imagino res menys democràtic que redactar lleis (eines judicials amb efectes permanents) a persones inscrites en una situació política conjuntural, el context canviarà, aquesta llei es girarà en contra d'aquells que l'han signat el dia en què no siguin majoria.

2.- Rebutjo frontalment la política que defensa Batasuna, però no el seu dret a mantenir-se en silenci davant dels atemptats criminals d'ETA, aquest dret està recollit a la Constitució Espanyola (de la que tant s'omplen la boca els signants de la llei), el silenci mai podrà ser entès com a delictes d'opinió, ens/em pot repugnar però l'hem/he de respectar.

3.- Si ETA és BATASUNA, que es demostrï!. No a través de l'enumeració d'aquells membres de Batasuna que pertanyen a ETA, ja que són delinqüents per pertànyer a aquesta organització il·legal, no per pertànyer a un partit polític legal (fins ara). S'ha de demostrar que Batasuna com a partit financia l'organització terrorista. No podem admetre els silencis condemnatoris com a prova de res, ni els crims de les persones, s'ha de fer evident l'acte delictiu de l'organització.

4.- El jutge Garzón ha demostrat una habilitat escènica que el situa en la sospita, les seves presses per il·legalitzar la coalició abertzale abans de fer-se efectiva la llei de partits polítics l'incrimina com a part d'un "complot" polític judicial i mediàtic, dissenyat per a perseguir i encerclar les opinions nacionalistes (més que les independentistes que no són un autèntic contrincant en terme de nombre de vots).

5.- No he llegit els documents que ha portat a la il·legalització temporal de Batasuna, no crec que això em descarti per a opinar, però crec que és raonable sospitar de les presses, de les casualitats en temps i lloc i del sobtat acord de voluntats entre govern, fiscalia i Audiència Nacional.

6.- El dret a la manifestació pacífica és inalienable, si Batasuna està fora de la llei les manifestacions de recolzament al grup no ho estan, ja que és impossible que siguin sol·licitades per un col·lectiu il·legalitzat, les sol·liciten persones físiques amb tot el dret de proclamar i exigir tot allò que considerin necessari.

7.- Per últim, però més important, no puc compartir res del que faci el PP, ho han demostrat en cada frase, en cada gest, s'han apropiat de les institucions, les han substituït per a oferir-nos el perfil de l'espanyol perfecte, que són ells mateixos. Han elevat a la categoria de dogma de govern el tòpic de ¡ESTÀS AMB MI O ESTÀS EN CONTRA MEVA!!, no s'admeten matisos, no s'admeten silencis, només es desitja una cega afiliació i seguidisme a una resposta que es dona a un context d'opinió creat per ells mateixos i els seus acòlits.

No tinc gaires més coses a dir, crec que Batasuna és un partit polític que defensa idees que no comparteixo, sospito fermament que conniveix amb ETA, i crec que molts dels seus membres aproven i participen dels actes violents, fins i tot, després d'escoltar el seu vocabulari demagògic de resposta a les morts d'ETA, tinc temptacions de desitjar la seva desaparició,... però soc un individu,... una opinió tangent, estic influït per prejudicis, per la distància a l'escenari del conflicte, no sóc objectiu ni mereixo ser consultat en aquest tema, no més que qualsevol altre individu. És per això que s'ha d'exigir a aquells que haurien de ser objectius i estar per damunt dels contextos puntuals, aquells que reben la confiança de les majories i han de respectar a les minories, a les persones que representen a d'altres i no a si mateixos que no il·legalitzin la formació política abertzale. Que siguin conscients de l'excepcionalitat de la llei de partits, aquesta excepcionalitat que la descarta com a instrument democràtic i permanent. Hem de ser un més a la propera manifestació i solidaritzar-nos en la defensa d'aquells que han de poder pensar diferent a nosaltres mateixos.

Saturno se devora a sus hijos. Cuando una sociedad se vuelve sorda a los gritos de sus miembros y carece de la capacidad de responder a las palabras con palabras; cuando se confunde el derecho a discrepar con el apoyo a las ideas del enemigo; cuando se machaca a la razón para enarbolar banderas; cuando una sociedad solo piensa en términos de rentabilidad política. Entonces, esa sociedad esta enferma y tocada de muerte en su mas sensible zona: el derecho elemental a la libertad y a la vida. El sueño de la razón produce monstruos. Y la razón en nuestro país parece estar mas y mas anestesiada. Mi hermano Oier, está detenido y preso en la carcel de Basauri, acusado de pertenencia a banda armada, desorden publico, insultos, violencia, atentados y de la muerte de Manolete. Eso no es lo que yo veo en los cortes de los telediarios. Yo veo a dos jóvenes indefensos, desnudos, intentando detener la barbarie con la única violencia de la resistencia pasiva, en una actitud que, desde luego, recuerda mas a Ghandi que a Jack el Destripador. Claro que a Ghandi le mataron, y a Jack, ni si quiera le cogieron . Quien conozca a mi hermano, sabrá de lo que hablo. No creo que ni Itugaiz, ni Arzallus, ni Zapatero, ni Otegi lo sepan. Ni creo que con sinceridad les importe un cojón de pato. Ya está cada uno en su diócesis pasando el cepillo. ¿Es que en este país de maniqueos no va a haber derecho a no pertenecer ni a la Real ni al Athletic? o a no ser ni carlista ni liberal? ¿O rojo o nacional? ¡Por diós, que estamos hablando de respeto a las ideas!. Echo de menos delante de los micrófonos a los que se les llena la boca de democracia y de libertad, pero no están dispuestos a tolerar que existamos los outsiders. O a quienes piden libertad y derechos pero según a quien voten. Ya llevo 16 años sin votar a nadie ... y cada vez tengo menos ganas de hacerlo. ¿Qué hemos hecho para merecernos una situación de crispación como la actual? ¿Por qué tenemos una clase política tal minusválida (con perdón al colectivo), tan incapaz de llegar acuerdos? ¿por qué estamos siempre abocados al enfrentamiento? El sabado en Bilbao, 4 detenidos: Dos pacifistas en pelotas, un borracho y una concejal de EA ... menuda cacería para la Ertzantza. y desde la Fiscalía (que depende directamente de Madrid), como les importa un silbato, el caso es que tenemos detenidos ... pues vamos a imputarles algo. Hoy hemos intentado verle, y aunque no ha podido ser, hemos podido hablar 3 minutos por teléfono y nos ha hecho llegar una carta que transcribo literalmente y no pienso comentar, porque no hace falta: habla por si misma del déficit democrático que padecemos y que puede desembocar en una bancarrota que ni las de Felipe II. Me permito omitir nombres propios y referencias a su trabajo, porque en los tiempos que corren, hasta mi jilguero va a ser sospechoso. En su nombre, solo pedíos a quienes conozcais a Oier, que hagais llegar su voz (y la de Pablo, el amigo zaragozano que está en la misma situación), tan lejos y tan fuerte como podais y sepais. Transmitir su mensaje de PROTESTA Y DISCREPANCIA PACIFICA, y que seais intolerantes con lo que hay que serlo: con la injusticia, la arbitrariedad y la violencia. Hasta que Oier esté de nuevo en este teclado y se le pidan disculpas por la MIERDA que le están echando, estaremos al pie del cañón utilizando sus dos armas: PALABRA y RAZÓN. Algunos no saben ni de lo que estamos hablando. Sin mas, os transcribo su carta: "Basauri, 2002ko irailak 16: Querida ama, toda la familia: leed por favor esta carta delante de todos (niños también). El sábado fui a Bilbao para manifestarme pacíficamente, como me consta que lo hicieron decenas de miles de personas. Concretamente, estaba con un grupo de vascos de la diáspora (Uruguay, Argentina, Galicia, Francia, Zaragoza ...) cuya intención era desplegar una pancarta con el texto "Euskal diaspora zuekin". Por ello nos dirigimos hacia la cabeza de la manifestación con la intención de solicitar permiso a los convocantes (ya que en principio la consigna era "ninguna pancarta y en silencio"). Una vez allí, vimos el panorama: un cordón policial doble armado hasta los dientes, y camiones con mangueras a presión. Era evidente que tenían órdenes de no dejar pasar a la manifestación, que como sabréis era legal según la Consejería de Justicia. Pasamos aproximadamente 20', "estando". No hubo incidentes por parte de los manifestantes. La impaciencia crecía, la gente quería avanzar (no se cuanta gente habría, pero la calle Autonomía estaba llena hasta lo que alcanza la vista). La policía empezó a disparar pelotas, supongo que para "disolver" la manifestación (ya que no hubo provocación por parte de la gente. Ante el terror que me supuso imaginarme a 100 policías cargando contra 80000!! personas (con el consiguiente pánico y peligro de ser aplastados por la propia gente que huye) decidí desnudarme e interponerme entre la policía y los manifestantes. Nos achacan desorden público, cuando nuestra postura era precisamente evitarlo. Una chica que andaba con muletas, se puso en ese mismo momento delante de de los policías, que la estaban zarandeando. Yo fui corriendo y me puse a su lado. Después Pablo, (vasco de la diáspora, vive en Zaragoza), se desnudó y vino también. Así como otras muchas personas, y entre todos formamos un cordón ciudadano que impidió durante un buen rato que la policía cargara. -Pablo me dice que estábamos cogidos de la mano, mas difícil para tirar piedras, no? - ¿Por qué me desnudé? Porque como digo, mi intención fue en todo momento protestar pacíficamente, no violentamente (así como la de muchos miles de personas de entre los manifestantes) y quise así remarcarla:

enseñando que no tenía armas, ni intención agresiva ninguna. Aún así, me acusan de haber lanzado objetos contundentes, gritar vivas a ETA, etc. ... cuando menos resulta curioso, ya que desnudarse no es la mejor forma de hacer "kale borroka", y mi postura contraria a la lucha armada de ETA es bien conocida en todos y absolutamente todos mis círculo de amistad. Pese a ello, se nos llama terroristas y se nos imputa un atentado. Hay que joderse. Reto a mis acusadores a que presenten cualquier grabación o fotografía mía o de Pablo tirando una piedra, gritando o haciendo cualquier cosa diferente a una resistencia PASIVA. En cambio, en nuestro silencio y nuestra inmovilidad, si que tuvimos durante esos 20 minutos que oír por parte de los policías una cadena interminable de perlas como "te vamos a romper los cojones", "maricones", insinuaciones sexuales (nos sacaban la lengua lascivamente), etc....Finalmente, manifestantes que portaban una gran bandera se fueron acercando y los del cordón "cívico" nos apartamos para dejarles pasar.

Cuando llegaron al cordón policial, estos empezaron a repartir porrazos y pelotazos, y fue el caos. Pablo y yo nos plantamos de pie, con las manos en alto y la cabeza agachada, y recibimos varios porrazos sin cambiar de actitud. Los policías no sabían por donde cogernos. Las pelotas silbaban a nuestro alrededor y decidí abrazarme a Pablo, para proteger la cara y los genitales. Nos aporreaban y nos empujaban con los escudos y nos cogimos a una señal de tráfico. Las porras arreciaron y yo ya no veía nada. Caímos al suelo, donde seguimos abrazados y recibiendo. En ningún momento les insultamos ni les agredimos. Al final nos separaron, nos esposaron y se llevaron a Pablo. Yo decidí quedarme. Siguieron lloviendo los porrazos y empezaron las patadas. Esposado y desnudo, comenzaron a arrastrarme por el asfalto, para entonces ya se me había partido la costilla (la certera bota de un agente). Yo no quería andar, y me dejaron tirado en el asfalto. Me hice el muerto, para que no me pegaran mas. Finalmente, y creo que por la vergüenza que les daba que se viera por TV lo que hacen con manifestantes pacifistas desarmados, me hicieron levantar y fui andando hasta la comisaría. Esto es lo que pasó, y lo que quiero que sepáis y si queréis, difundáis. A partir de ahora, es probable que todo tipo de calumnias y basura se vierta sobre nosotros. Siento el mal trago que os estoy haciendo pasar, pero una de las cosas (muchas) buenas que he aprendido de la ama y del aitxa es a decir la verdad y a ser muy honrado. Esto es bueno para unas cosas y no tan bueno para otras, porque te impulsa a actuar en la vida con coherencia. Y ya veis lo que puede pasar por intentar ser coherente. ***** es el teléfono de los padres de Pablo por si queréis comentar algo o compartir información que tengais. Después de la "tarde de autos", el trato en la comisaría de Zaballuru, primero y en la comisaría de Txurdinaga y los Juzgados de c/BuenosAires fue bueno. De momento en la cárcel también lo está siendo. Estad tranquilos pues, en ese sentido. Si tengo una queja, es del médico negligente que me atendió en urgencias de Deusto. Parece que cuando alguien va esposado y tiene 2 encapuchados armados con palos y escopetas detrás, pierde valor como "paciente" y pasa directamente al grado de "basura". La exploración que me hizo fue de risa. Tengo la piel de la cadera izda. en carne viva y supurando desde hace 36 h sin que nadie me haya hecho una puta cura (me lavé con agua y jabón como buenamente pude aquí en la celda). Después (el domingo) solicité nuevamente ser examinado, por el forense del Juzgado, y ese sí: me exploró como es debido y me hizo fotos. Os agradecería que investigarais en el Juzgado (c/Buenos Aires) si podeis conseguir una copia de ese informe.No os pido que hagais propaganda de nada. Simplemente, cuando os encontréis con una calumnia, responded ahora que sabeis la verdad.Oswaldo: por favor, accede a mi correo electrónico cada d2 días por lo menos y vacíala de mensajes porque sino se me saturará. Coge todas las direcciones de mi agenda y envíales una pequeña nota informando de lo que pasa (no hay nada que ocultar), y a todos los que me vayan escribiendo respóndeles con esa nota. En castellano y en inglés como mínimo. Lo que me pasa no es grave; hay gente que padece desgracias de verdad, no pasar un tiempecillo a la sombra. En este momento mi preocupación no está en mí, sino en lo que está pasando fuera. Tened en cuenta que desde el sábado a las 20 h estoy aislado del mundo. No recordaba el móvil de la ama y en **** no había nadie. Para urgencias dí el tfono. de Emma.Necesito saber como estais. Pero no tengo forma de deciros donde voy a estar en las próximas horas. Tendréis que estar en contacto permanente con la abogada (Jone). No sabemos quien ha contactado con ella, supongo que algún amigo. Pero, de momento, es ella quien lleva el caso y con ella tendréis que hablar. Hasta aquí , el documento, transcripción literal, cumpliendo con el deseo expreso de mi hermano.Gracias a todos por vuestro interés y vuestro granito de arena para que Oier esté de nuevo al pie del teclado, como debería de haber sido, en nombre de mi familia y en el mío propio.

Oswaldo Gorosábel Eibar,

**PORUCPOR
UCPORUCP
ORUCPORU
CPORUCPO
RUC.**

Mentida n°2: poruc
Roger Tudó Galí

H20 – Web

Eduard Vera

L'escrit d'aquest numero el dedico ha fer una proposta que pot aconseguir que el paper de vidre arribi a molta més gent i que faci que el número de escriptors potser augmenti. Vaig parlar amb un amic que fa pàgines web i em va passar la llista de preus, el què val fer-la i el seu manteniment. Si la proposta us sembla ve caldrà posar-nos en marxa i pensar quina es la opció més vàlida i com aconseguir els diners per pagar la web. Crec que es una opció que ens permetrà fer un salt de qualitat. A continuació us poso el llistat de preus i les opcions que hi ha, sense més rebeu una abraçada d' H20.

“ Nuestro sistema de registro y mantenimiento de las páginas web incluyen :

- Registro del dominio (. com, .net, .org) en Internet. P,ej: www paper de vidre. Com
- Todo el espacio par su página (hasta 50Mb ampliables).
- 3 Buzones de correo (ampliables) P,ej: www H2O @ paper de vidre. Com
- Ilimitados alias a su cuenta de correo.

Las tarifas para nuestro sistema de mantenimiento son las siguientes:

- Alta del dominio en Internet P,ej: www paper de vidre. Com : 29.95 euros pago único.

a) Páginas web Nivel Básico:

- Contratación trimestral: 19.95 euros /mes
- Contratación anual: 15.95 euros/mes

b) Páginas web Nivel Avanzado:

- Contratación trimestral: 25.95 euros /mes.
- Contratación anual: 21.95 euros/mes.
- + 2 cuentas de correo gratis.

c) Páginas web Premium:

- Contratación trimestral: 43.95 euros /mes.
- Contratación anual: 39.95 euros/mes.
- + 5 cuentas de correo gratis.

Opciones/ Otros Servicios

- Cuentas de correo adicional sobre su dominio: 1.95 euro/mes por cuenta.
- Ampliación espacio web 50 Mb: 11.95 euros /mes.
- Cuenta FTP: 1.95 euro/mes por cuenta.
- Redirección de dominio: 5.95 euros /mes.
- Creación de banners publicitarios: a partir de 20 euros.
- Alta simple en los principales buscadores (google.com, yahoo.com, altavista.com.....): 2.95 euros.

- Servicio de creación de tarjetas en mini-cd: a partir de 4.95 euros /unidad (mínimo 30 unidades)
- Registro/Alta dominio.es: 64.95 euros (pago único)
- Mantenimiento dominio.es: 69.95 euros / año.

Creación de páginas Web

a) Creación páginas web a Nivel Básico:

- Imágenes / Menús interactivos
- Programación en HTML,ASP y JavaScript
- Multimedia / Sonido (Tecnología Flash)
- Mensajes a móviles (Movistar), formularios, contacto vía e-mail.

Precio orientativo página web nivel Básico: 143.6 euros

b) Creación páginas web a Nivel Avanzado:

- Características páginas web a nivel básico
- Acceso a base de datos (acces o SQL Server)
- Opcional:
 - Personalización / mantenimiento página mediante web (panel de control).
 - Foros, chats, libros de visita formularios contactos vía e-mail
 - Disponibilidad de tienda virtual

Precio orientativo página web nivel Avanzado: 299.4 euros

c) Creación páginas web Premium:

- Características páginas web a nivel Avanzado.
- Tienda virtual con pasarela de pagos segura
- Estadística visitas páginas web.

Precio orientativo página web Premiém: 599.0 euros

Los precios no incluyen el I.V.A”

Aquesta informació ha estat cedida per Oscar Martinez, empresa Addi.